

מיני מהפכה

בגיל 32 פרופסור מורן ברקוביץ כבר מרשה לעצמו לחלום על נובל • ככה זה כשאתה המרצה הכי צעיר בטכניון, החתן הטרי של פרס קריל למדענים מצטיינים, והאיש שמתכוון לשנות את עולם הרפואה בעזרת שבב קטנטן שיגלה בשניות במה הפציינט חולה, אפילו אם מדובר בסרטן • בינתיים הוא מספר בהתלהבות על ההמצאה שלו, מגלה כיצד קיבל תואר אקדמי בלי לעשות בגרות ומסביר איך זה ששפת האם שלו היא יידיש

ענת מידן • צילום: אלעד גרשגורן

רק אל תקראי לי ילך פלא,

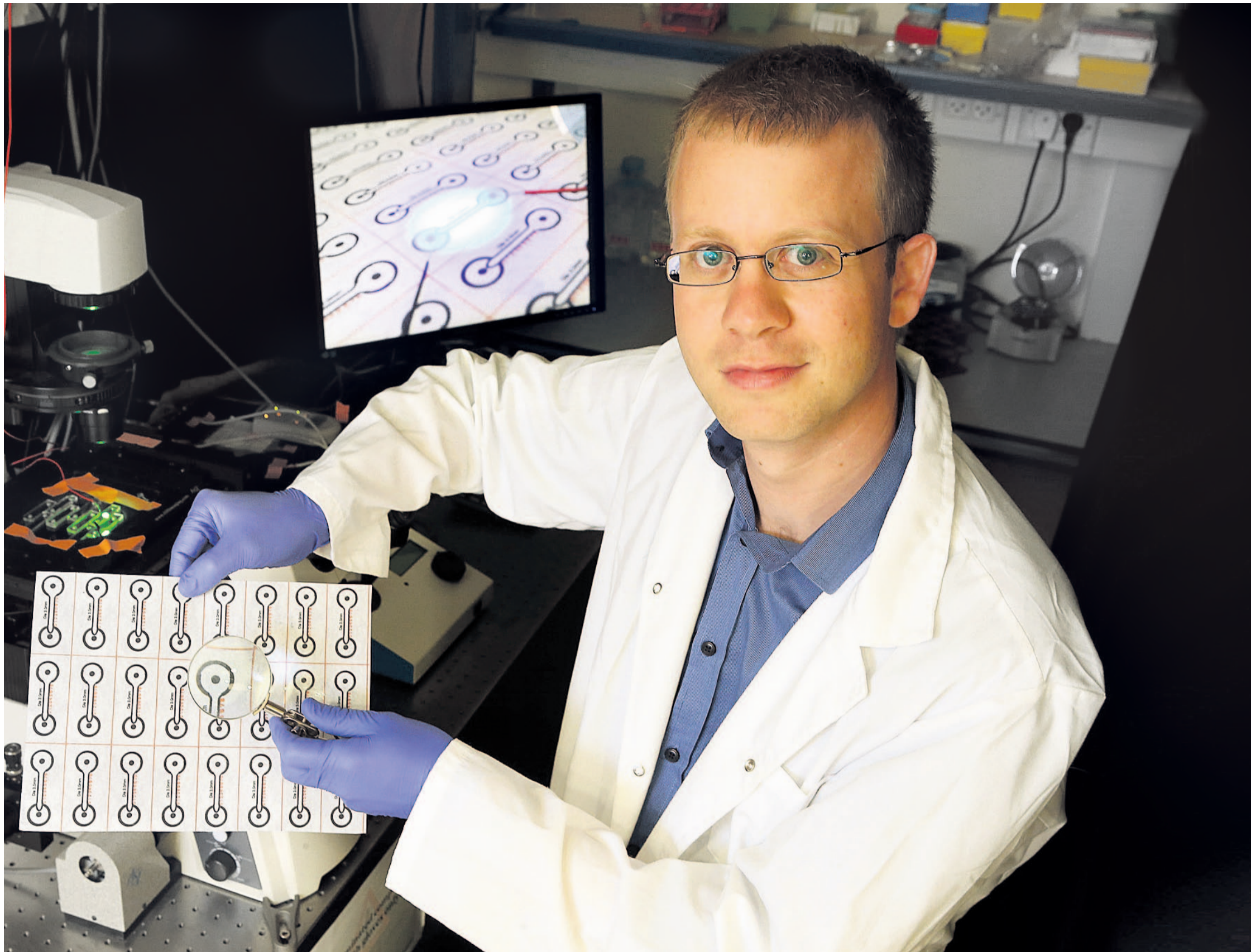
מבקש פרופסור משנה מורן ברקוביץ מהטכניון ועל הבייביפיס שלו מתיישב חיוך מבוש. הוא טורח להרגיש שהוא כבר בן 32 ולא ממש ילד. אלא שאת החיבור לטכניון עשה עוד כשהיה תלמיד תיכון בן 15 ומאו עבר מסלול לימודי מואץ עד שהגיע למעמרו כיום, כחבר סגל בפקולטה להנדסת מכונות וכמי שמסמן כחוקר צעיר ומבטיח. "אז אתה גאון?" אני תוהה, וברקוביץ משיב ביאל תג' זימי" מצטע. "נסגור על סתם חנון" אני מציעה. "זה נכון, אני חנון גאה", הוא פוסק.

ברקוביץ הוא פרופסור המשנה הצעיר ביותר בטכניון כיום. פרופסור משנה, אם תהיתם, זהו טיטל שמעניק המוסד היוקרתי למרציו הבכירים ומקביל ל"אסיסטנט פרופסור" בארצות הברית. הסביבה כבר התרגלה ברובה לגילו החריג של ברקוביץ, אך בקור קטיילים מוכרים עדיין יש מי ששואל אם כבר מותר לו לשאת הציניקים טורחים לשלוח לו מיילים על פעילויות ילדרי העובדים. "אני צוחק עם כולם ולא שוכח להזכיר לעצמי שלגיל הזה יש גם יתרונות", הוא אומר. "לפני ההרצאה הראשונה שלי, למשל, יש בתי בכיתה בג'ינס וטיישרט והקשבת לישיחות של הסטודנטים. הם סיפרו מה שמעו על פרופ' ברקוביץ, ואז קמתי והצגתי את עצמי. היה שקט של הלם בכי" תה. בגלל הגיל הצעיר גם יש פחות דיסטנס והסטודנטים מרגישים נוח להתייעץ איתי. זה שובר קרח לא רע בכלל.

"כשעוד לא הייתי מספיק מוכר בקהילה המדעית, קרה גם לא פעם שבאתי לכנסים בארץ והיו כותמים שאני סטודנט. שאלו אותי באיזו קבוצת מחקר אני עובד, וכשהיה בא לי להתחכם הייתי עונה: אצל פרופ' ברקוביץ. עדיין קורה שאני מגיע למקום שמועד רק לחברי סגל ומעירים לי שהוא לא מיועד לסטודנטים.

18

המסוף לשבת
5.06.2015

ברקוביץ במעבדה. "תחשבי מה זה יעשה במדינות מתפתחות, למשל, בכל מה שקשור לגילוי מלריה. בכלום כסף אפשר להציל מיליוני אנשים"

ונחמד לחשוב שיש לי לאן לשאוף. הפרס לחוקרים צעיר רים אמנם לא מנבא נובל, אבל זה בכל זאת משהו בכיוון הטוב והנכון".

מסמר הערב בבתי האבות

ברקוביץ, בן להורים מהנדסים מחיפה, סומן כבר בכיתה ב' כמתמטיקאי מחונן. "המורה ראתה שאני מש' תעמם בשיעורים ונתנה לי חוברות עבודה של כיתה ה', שאותן פתרתי במהלך השיעור. בחשיבת הביניים הצט' רפתי עם שני חברים מהכיתה לתוכנית מחוננים ובכיתה ט' לקחנו קורסי העשרה במתמטיקה באוניברסיטה הפ' תוהה. בסוף אותה שנה רצייתי להמשיך ללמוד פיזיקה, אבל בחיפה לא היו קורסים כאלו, רק בתל-אביב. הוריי, שמאוד תמכו בי, לא היו יכולים להסיע אותי והיפישתי אלטרנטיבה. כך הגעתי לטכניון, לא רחוק מהבית. "פרופ' אלי אלטוס, שעמד אז בראש המכינה הקדם' אקדמית של הטכניון, קיבל אותי בתנאי שאעשה מיד בגרות במתמטיקה ובפיזיקה ולא אחכה עד י"ב. ההס' ברירה ובמסמטר הראשון של כיתה י' למדתי לברגרויות ובמקביל לקחתי קורסים במכינה. אלטוס הוא פרופסור להנדסת מכונות והיום אנחנו חברי סגל באותה פקול' טה - ומבחינתי זאת סגירת מעגל מרגשת ממש. לאורך כל הדרך התגלגלתי בין אנשים שהיה אכפת להם ממני

ונדרשת עבודה רבה בפיתוח שיטות גילוי, טיפול ומקעב מותאמות אישית שיאפשרו טיפול יעיל בכל חולה". ברקוביץ מספר על המצאתו כשהוא מתהלך בין חדרי המעבדה שבראשותו. דיבורו מהיר ונלהב, קשה עד בלתי אפשרי לקטוע אותו. בין ההסברים המפורטים על הקשר בין פיזיקה, הנדסת מכונות ורפואה הוא מציין בגאווה את שיתוף הפעולה בין הפרויקט שלו לחברת י.ב.מ ואת העובדה שקיבל מענק על סך מיליון דולר מהאחיות האירופי. ברקוביץ מלטף את ארבעת המיקרוסקופים במעבדתו, אחוז בהתרגשות את מלבני הפלסטיק מרוש' תי התעלות ואומר, "תחשבי מה זה יעשה במדינות מת' פתוחות, למשל, בכל מה שקשור לגילוי מלריה. בכלום כסף אפשר להציל מיליוני אנשים".

נשמע כמו משהו שמבטיח פרס נובל. "ידיה נחמד לקבל את הנובל, אבל אנחנו עדיין לא שם".

מפנטז על זה? בטה. מותר לפנטז. אין ספק שההכרה מהקהילה המדעית בכך שאתה עושה דברים משמעותיים היא חשובה, אבל אי-אפשר לעבוד בשביל נובל. אני רואה את גיל האנשים שמקבלים את הפרס ואני לא מתיימר. בינתיים אני הסטודנטים שלי כותבים מאמרים שמת' פרסמים במגזינים חשובים ומצוטטים בעולם, וכך אני בונה שלב ועוד שלב של ההכרה במחקר שלי. רבים מהאנשים שקיבלו את פרס וולף קיבלו אחרי זה נובל,

כבר להגיע לרגישויות ולרמות דיוק שהן טובות ממה שקיים כיום. אחד מכיווני הפיתוח הבאים שלנו הוא ג'י לוי מוקדם של סרטן הפרוסטטה. כרגע הגילוי הזה נעשה בבדיקת רם שאינה אמינה מספיק או בבדיקת רופא שני חשבת לבלתי נעימה ועל כן מרתיעה גברים מלהיבדק. הבדיקות בשיטה שלנו מהירות וזולות יותר. הציפים מהפלסטיק עולים עשרות דולרים וכיום אנחנו מפתחים ציפים מנייר שעלותם תהיה כמה עשרות סנטיים בלבד. "הדרך לייצור המוני של המוצר עדיין ארוכה, אבל אני מאמין שבעוד כעשור נוכל לקנות אותו בסופר' פארם ולעשות את הבדיקות בעצמנו. את התוצאות נשלח לרופא או לתוכנה אוטומטית שתנתח אותן ותוך זמן מאוד קצר תהיה בידני אבחנה שתורו את הטיפול. זה נשמע כמו מרע בדיוני, אבל אם היינו מתארים לפני 20 שנה את יכולותיו של הטלפון הניירי זה היה נשמע בדיוני באותה מידה".

השבוע נרשמה התרגשות בעולם הרפואה, אחרי שהתברר כי שילוב של שתי תרופות לטיפול בסרטן העור הקטין את הגידולים בקרב כ-60 אחוז מהחולים שהיו בשלבים מתקדמים של מלנומה. "הפרסומים על פריצת הדרך הוה הם חרשות טובות מאוד שנותנות רוח גבית להמשך פיתוח תרופות מסוג זה", אומר ברקוביץ. "יחד עם השיטות שלנו לגילוי מוקדם של סוגי סרטן שמתענחים את הרגימה לאחר מספר ימים, הרופא מקבל תשובה המוזה את סוג הויהום תוך שניות. "הפיתוח שלנו דומה בהרשנותו לבדיקת היריון שהיום כל אישה יכולה לעשות בבית. בשלב הזה הצלחנו

בדרך כלל אני עונה שבעבר הייתי סטודנט, ומה לעשות, עכשיו אני בסגל".

כמו בדיקת היריון

בחודש שעבר הייתה לברקוביץ עוד סיבה להיות חנון גאה. סיבה טובה במיוחד. במסגרת אירועי יום המרע של משרד המרע והטכנולוגיה הוא זכה בפרס קריל של קרן וולף לחוקרים צעירים, המחולק מדי שנה לחברי סגל אקדמי ישראליים על הצטיינותם במחקר מדעי. לצידו קיבל גם 10,000 דולר. הפרס הזה הוא אחיו הקטן של פרס וולף היוקרתי, הנחשב לשני בחשיבותו בעולם אחרי הנובל ומוענק מאז 1978 למדענים מהארץ ומחו"ל.

"כשמנב'לית הקרן התקשרה ואמרה שהיא שמה לבשר לי על הוכייה בפרס קריל די הופתעתי", מספר ברקוביץ. "הרגשתי כמי שמקבל שיחה מאראלה ממפעל הפיס. יש בארץ הרבה חוקרים צעירים מעולים והפרס מבחינתי הוא כבוד גדול. "בטקס עצמו דווקא לא התרגשתי במיוחד, בעי' קר שמחתי שהוריי היו בקהל וגרמתי להם הרבה נחת. ההתרגשות האמיתית באה אחריו. נפגשתי עם תלמידי תיכון מצטיינים לשיחה סביב שולחנות עגולים ומאוד התרשמתי מהסקרנות ומהרצינות של אלו המכונים דור הפייסבוק. סיפרתי להם קצת על עצמי, מעט על המחקר שלי ויותר התמקדתי במה זה להיות מרען. רציתי להעי' ביד לחבורת המוצלחים הצעירים שאחרי הרבים החשור רוב הזמן ואפשר בקלות להתייאש. גם שיתפתי אותם בדישולן הראשון שלי, כשלמדתי באוניברסיטת סטנפורד וקיבלתי בבחון הראשון 28 מתוך 100. זה היה נורא, שאלתי את עצמי, 'מה אני עושה כאן בכלל', אבל בסוף הקורס קיבלתי את הציון הכי גבוה מבין הסטודנטים ונ' רגעתי. בלי לטעות את טעם הכישלון וכלי האופטימיות שבפעם הבאה אצליח יותר, לא הייתי יכול להתמיד בע'

"לפני ההרצאה הראשונה שלי ישבתי בכיתה בג'ינס וטיישרט והקשבת לישיחות של הסטודנטים. הם סיפרו מה שמעו על פרופסור ברקוביץ, ואז קמתי והצגתי את עצמי. היה שקט של הלם"

"הפרסומים השבוע על פריצת הדרך בטיפול בסרטן הם חדשות טובות מאוד. יחד עם השיטות שלנו לגילוי מוקדם של סוגי סרטן מסוימים, יש פוטנציאל לעלייה בשיעור ההחלמה. וזהו רק ההתחלה"

19

המסוף לשבת
5.06.2015

ברקוביץ מקבל את פרס קריל. כמו שיחה מאראלה מתפעל הפיס"

ועשו למעני את האקסטר-מייל בלי שום סיבה תועלתנית, אלא כיוון שחשבו שיש לי פוטנציאל. הם עשו את המלחמות בבירוקרטיה המעיקה, נתנו עצות מועילות מניסיונם האישי ואיפשרו לי להגיע לאן שרציתי.

"לתיכון קפצתי אז מדי פעם, רק לשיעורי לשון, כי באותה שנה הייתה לי בגרות במקצוע הזה. וכך יצא שבכיתה י' עשיתי בגרות במתמטיקה, פיזיקה, אנגלית ולשון, וחופף מזה אין לי תעודת בגרות. אחרי כיתה י' כבר לא הגעתי לבית-הספר. בסופו של דבר אני חושב שבסך הכל יצאתי שפוי יחסית מהמסלול האקדמי, שבו למדתי עם חברי הרבה יותר מבוגרים ממני שחלקם יכלו בקלות להיות ההורים שלי. זה קרה בעיקר כיוון שהייתה לי חברה מהתיכון והקשרים שלי עם החברים בני גילי נשמרו."

במבט נבון משהו מגלה ברקוביץ שציוניו בכגרות היו מעל 95 ובמכינה בטכניון הממוצע שלו היה יותר מ-90. לפרופ' אלטוס זה הספיק בהחלט והוא הציע שימשיך מיד לתואר הראשון. לאחר לבטים ונביי רה אינסופית בקטלוג הטכניון בחר ברקוביץ ללמוד אוניברסיטת קה.

"אמנם לא הייתי מהילדים האלו שבנו טיסנים מגיל אפס, אבל מטוסים, טילים וחלל נראו לי תחום קסום ומרתק. ברגע האחרון התברר שכדי להתקבל לפקולטה לאוניברסיטת קה הייתי חייב לעשות גם פסיכומטרי. למדתי שבועיים בטירוף והוצאתי רק 714, שזה לא הכי גבוה, אבל הספיק כדי שאתקבל בגיל 16 כסטודנט מן המניין בפקולטה. הייתי הילדון הזה שלומד המון ורוחס כמה שיותר בסמסטרים ובקורסי קיץ מתוך ידיעה שהגיוס הוא הדר-ליין שלי. סיימתי את התואר הראשון בגיל 18 וחצי, בהצטיינות יתרה."

כשהוא מתאר את מסלול המראתו האקדמית, פניו מאדימות. כדי לצאת ממבוכת המצוינות המדעית שלו ולשרד קצת קוליות זורק ברקוביץ שבין לבין גם ניגן על סקסופון. "סבא שלי היה נגן סקסופון והמשכתי את המסורת המשפחתית. במסגרת מחויבות אישית בבית הספר הסתובבתי בבתי אבות בחיפה וניגנתי לקשישים ונורא נהנית. ראיתי מה המוזיקה עושה להם והיה לי כיף לעשות טוב לאנשים."

"בכלל, אני מסמר הערב בכל ביקור בבית אבות ויש לי הצלחה עם בחורות מעל גיל 80 כי השפה הראשונה שלמדתי, עוד לפני עברית, הייתה יידיש. ההורים שלי, כעולים חדשים מרומניה, היו עסוקים בפרנסה, ובמידה רבה סבתי הייתה זו שגידלה אותי ואת אחותי כשהיינו קטנים. היא לא דיברה עברית והחליטה שמתוך מגוון השפות שכן דיברה יידיש היא השפה החשובה ביותר."

"בשנים האחרונות הונחתי את הסקסופון בצורה פושעת כי המחקר הוא הכל – גם אהבה, גם תחביב וגם קריירה – ובו אני באמת טוב. אבל אם יש משהו שאני מתגעגע אליו זה הסקסופון. הוא עדיין חלק מההגדרה העצמית שלי. עכשיו הסקסופון עומד בחדר העבודה שלי מול העיניים ואני לא מוזיז אותו משם כדי שייצור בי רגשי אשם. אבל זה לא עוזר, אני לא מצליח לפנות זמן ולנגן. הבטחתי לעצמי שאקח שוב שיעורים כשאהיה חבר סגל ולא עמדת בהבטחה, ועכשיו אני אומר לעצמי שזה יקרה כשאקבל קביעות, עניין של עוד שלוש שנים. אני צוחק על עצמי שלפחות יש לי אופק."

זה הקסם הגדול

בשנה האחרונה ללימודיו בטכניון חוזר ברקוביץ על ידי רפאל והוצעה לו עבודה נחשקת במחקר ופי-תוח. בהמשך שובץ לשירות צבאי ברפאל, אך כשהגיע לבקום נשלח להפתעתו לגדוד החי"ר דוכיפת. "אחרי ארבעה ימים של עבודות רס"ר הצלחתי לשכנע משהו שאני אמור להיות במקום אחר, אבל עד היום יש לי את הנעליים האדומות ועוד כמה זוגות של גרביים חמים". ברפאל הכיר את אשתו, בטי ליבשיץ, מהגדרת חשמל המבוגרת ממנו בארבע שנים, ששירתה שם כע-תוראית. "הכרנו בטיול גיבוש של היחידה ואחרי כמה

זמן עברנו לגור ביחד. לא יכולנו לספר אחד לשני על הפרויקטים הסודיים שאנחנו עובדים עליהם, עד שיום אחד נפגשנו בניסוי והתברר לנו שאנחנו עובדים על אותו פרויקט", הוא מתייך.

לאחר שהתחתנו נסעו לארצות-הברית. היא עבדה כמהנדסת בעמק הסיליקון והוא קיבל את מלגת פולברייט היוקרתית ועשה באוניברסיטת סטנפורד דוקטורט ופוסט-דוקטורט שעסקו בשילוב שבין הנדסה ורפואה. "הייתי משוכנע שאני חוזר לארץ ומשתלב בתעשייה, אבל בסוף תקופת הדוקטורט התקשרו אליי מהפקולטה להגדרת מכונות בטכניון ואמרו שעקבו אחריי ורואים בי פוטנציאל. אמנם לא הוצע לי שום דבר קונקרטי, אבל שיחת הטלפון הזו עוררה בי את יצר הכיבוש. משרה באקדמיה היא דבר מאוד תחרותי גם בארצות-הברית וגם בארץ, ומעטים זוכים בה. הייתי חוקר מור-ערך, פירסמתי מאמרים שקיבלו תהודה, ואחרי הטלפון מהפקולטה רציתי להוכיח לעצמי שגם אני יכול. התל-בטתי עוד קצת בין תעשייה לטכניון, עד שאשתי פסקה שברור שאני מתאים לאקדמיה ולקחה על עצמה את עול הפרנסה."

עם סיום הפוסט-דוקטורט חזרו ברקוביץ ואשתו לארץ בתוספת תינוקת בת שנה וחצי שנולדה להם בארצות-הברית. לו חיכה כאן מינוי לסגל הטכניון ומשרת מרצה בכיר, לה חיכתה משרה באינטל. לפני חצי שנה נוספה למשפחה רומי, הבת השנייה, שנולדה בדיוק באותו תאריך שבו נולדה למיקה הבכורה. "זהו הדיוק של מרדענים", מידע ברקוביץ וצחוקו מתגלגל. "מאז הלידה הסטודנטים שלי מוזכרים לי שאני דורש מהם לפחות שלוש חזרות על כל ניסוי והם מחכים לראות את ה'ניסוי' המשפחתי הבא שלי. אני לא מבטיח שום דבר, אבל ברור לי שהם צודקים."

עיקר מאמציו של ברקוביץ מושקעים עכשיו בתמיך רון בין המעבדה והבית. הוא משתדל להיות עם הילדות מהמש בערב עד תשע, לשחק איתן בנסיכות, להתאמן בעשיית קוקיות ושזירת צמות. אחרי שהוא משכיב אותן לישון חוזר ברקוביץ לעבוד על המחקר שלו עד אמצע הלילה.

החוקר הצעיר לא מכחיש שהוא כבר חופר למיקה בת ה-4 וחצי על סוגיות מדעיות. "יום אחד נסענו יחד וראינו קשת בשמיים. זו הייתה סיבה ראויה להתפעל מיופיה של הקשת אבל גם להעלות את השאלה איך נוצרות קשתות. תוך כדי השיחה נתקעתי באיוו נקודה שלא ממש הבנתי ואמרתי לילדה שאני לא תמיד יודע את התשובה עד הסוף אבל תמיד אפשר לגלות. הבת שלי הציעה שנעשה ניסוי ולא היה גבול לשמחה שלי כשהיא אמרה את המי-לה ניסוי והוכיחה שהמעבדה שלי נכנסה למילון הפרטי שלה. למחרת הצקתי לפוסט-דוקטורנט שלי בנושא ול-מדנו ביחד את הפיזיקה של הקשת, למרות שאין לזה שום קשר לבדיקות שאנחנו עורכים על הצי"פ שלנו."

"לפני כמה ימים למיקה ולי היה דיון מעניין על בלונים הליום. שאלתי אותה למה הבלון עולה למעלה ותשובתה הייתה כי הוא קשור לחוט וזה היה מרתק בעיניי. כל הבלונים שהיא הכירה עד אז היו נטולי חוט והם לא התעופפו לשמיים, ובדרך האלימנטרית היא הסיקה את

מסקנתה. מכאן התפתחה בינינו שיחה והצעתי שנוריד את החוט ונראה מה יקרה לבלון ההליום. כשהיא גילתה שגם כשהוא לא קשור לחוט הוא עולה למעלה, העיניים שלה נפערו. שמחתי, כאבא וכמדען. חשוב לי לא לדכא את הסקרנות שלה, ללמד אותה לברוק דברים וכשאין תשובות לחפש אותן – רק לא להסתפק בחוסר ידיעה. חשוב לי בעיקר שהיא תפתח לוגיקה בריאה לדברים שהיא נתקלת בהם בסביבה הקרובה אליה. האמת, אני פשוט מלמד אותה להיות חנונית."

כאבא לשתי בנות, אתה מרוצה ממספר הנשים שהולכות לביוון המדעי-מחקרי?

"לתחום הביורפואי והביורטכנולוגי דווקא פונות הרבה נשים. במעבדה שלי היו 80 אחוז נשים ואז החלטתי לחפש כרומוזום Y. היום זה חצי-חצי ואני מאוד מרוצה. אבל אני חושב שבגדול נשים צריכות לקבל יותר דחיפה בכיוונים המדעיים כמו פיזיקה והנדסה, וצריכות להיות יותר נשים חברות סגל. אני מודע לעוצרה המסוימת בקריירה שקורית עם הלידה וההנקה, ולכן חשוב לי לעודד נשים."

"בבית אני עושה את זה בדרכי: כאבא צעיר קנתי למיקה לגו ופאולים כדי לפתח אצלה את החוש הטכני, אבל זה לא תפס. הילדה העדיפה בובות. היום היא אשפית בלגו ובפאולים והמסקנה שלי היא שדחפתי אותה מוקדם מדי לכיוון. שמת לי שכשהיא בונה בלגו היא צמודה להוראות ולא בונה משהו אבסטרקטי משלה. בהתחלה זה הפריע לי, אבל למדתי להחזיק את עצמי ולא להיות קרציייה."

וחוץ מזה יש לך חיים מחוץ למעבדה?
 "איוו חיים בדיוק? פעם נהגתי לעבוד מהבוקר עד הלילה וגם בסופי שבוע ובחגים, אבל כשנולדו הבנות זה נפסק. פעם קראתי המון מדע ביוני ובשנים האחרונות הפסקתי, המדע החליף את הקריאה. יש לי המון צעצור עים במעבדה שאיתם אני משחק וקריאת הספרים נדחקה. פשוט הבנתי שהמציאות שבה אני חי במעבדה שלי עולה על כל דמיון. אז אני משתדל רק ללכת לקונצרטים ול-נסוע לחו"ל פעם בשנה עם הילדות. וזהו, לא מספיק?"
ומה תעשה בשתהיה גדול?

"עדיין לא יודע. ברור לי שאמשיך להוביל בטכניון מעבדה מתקדמת, להבין תופעות ולשאל את עצמי אם יכול לצמוח מזה משהו מועיל וטוב לאחרים. גיליתי שאני מאוד אוהב את המשפט 'למנף את התופעה הפי-זיקלית'. הוא מתמצת את העשייה שלי. באקדמיה אנחנו יכולים להרשות לעצמנו לזרוק את החץ ואחר כך לסמן מטרה. לגלות ולהבין תופעות ואחר כך לשאל אם אפשר ליישם את מה שגילינו. לפעמים התשובה היא 'לא' או 'בינתיים לא', וזה בעיניי הקסם הגדול."

אתה לא מעדיף ללכת להי-טק? לעשות הרבה כסף?
 "אני יודע שמרגע שהחלטתי להישאר באקדמיה לא אוכל להקים סטארט-אפ בחוץ, אבל אנחנו לא מתים ברעב שם וזו עבודה מספקת לאורך זמן. חוץ מזה יש את התוצרים שלי, והסטודנטים שאני מנחה יקדמו עם סיום לימודיהם את הנושאים הביורטכנולוגיים שעליהם אנחנו עובדים ויקימו חברות בתחום. מבחינתי זה סוג של נחת. איו, אני נשמע נורא זקן". ■

"לפני כמה ימים לבתי ולי היה דיון מעניין על בלונים הליום. שאלתי אותה למה הבלון עולה למעלה ותשובתה הייתה כי הוא קשור לחוט. זה היה מרתק בעיניי"

"הכרתי את אשתי בטיול של היחידה שלי ואחרי כמה זמן עברנו לגור ביחד. לא יכולנו לספר אחד לשני על מה אנחנו עובדים, עד שיום אחד נפגשנו בניסוי והתברר לנו שאנחנו עובדים על אותו פרויקט"

20

המוסף לשבת
5.06.2015